

FEDERATION CYNOLOGIQUE INTERNATIONALE (AISBL)

SECRETARIAT GENERAL: 13, Place Albert 1er

B – 6530 Thuin (Belgique)

29.05.2015/ NL

FCI-rasstandaard N° 311

SAARLOOSWOLFHOND

VERTALING: Johan Berends voor Algemene Vereniging voor Liefhebbers van Saarlooswolfhonden, AVLS.

OORSPRONG: Nederland.

PUBLICATIEDATUM VAN DE OFFICIEEL GELDIGE STANDAARD:
29-05-2015.

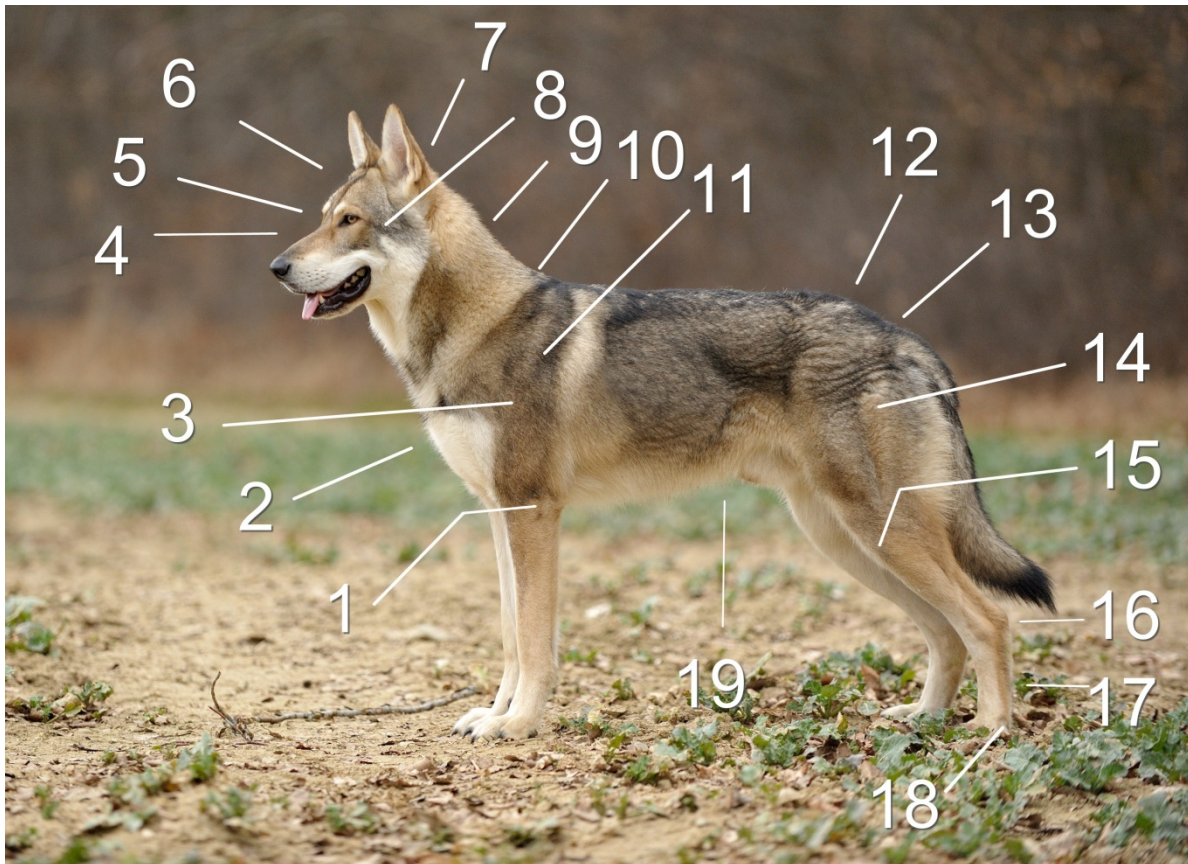
GEBRUIK: De Saarlooswolfhond werd niet gefokt met een doel voor een bepaald gebruik. Hij bezit kwaliteiten die hem in staat stellen om een trouwe en betrouwbare metgezel en huishond te zijn.

FCI- INDELING: Rasgroep 1 Herdershonden en veedrijvers
(met uitzondering van Zwitserse veedrijvers).
Sektie 1 Herdershonden.
Geen werkhond.

KORTE HISTORISCHE SAMENVATTING: De heer Leendert Saarloos (1884-1969) hield van de natuur en ook van honden. Hij vond echter dat honden te gedomesticeerd waren geworden en wilde, als liefhebber van de Duitse herdershond, de natuurlijke eigenschappen in dit ras terugfokken om een betere werkhond te produceren. Daarom kruiste hij de Duitse herderreu Gerard von Transrhenum, een hond van het klassiek Pruissische type, met Fleur, een wolvin uit de Siberische tak van het Europese type (1932).

Door terug te kruisen op de vader kreeg hij een basispopulatie met een kwart wolvenbloed. In de loop van de volgende experimentele fase evolueerde, door strenge selectie, een nieuw ras de "Europese Wolfhond." Omdat geselecteerde dieren van dit nieuwe ras goede diensten leverden als blindengeleidehonden, werden ze aanvankelijk als geschikt beschouwd voor dit werk. Door toename van het aandeel wolvenbloed, raakten de nuttige eigenschappen, geërfd van de

oorspronkelijke voorouder, Gerard, geleidelijk aan verloren en werd het duidelijk dat het ras niet goed geschikt meer was als werk- of geleidehond. De nalatenschap van Leendert Saarloos is geen werkhond, maar een hond met eigenschappen die nog dicht bij de natuur staan. In 1975 werd het ras erkend. Het kreeg toen de naam "Saarlooswolfhond" ter ere van zijn schepper. Ere wie ere toekomt.

1. Elleboog 2. Borst 3. Opperarm 4. Voorsnuit 5. Stop 6. Schedel 7. Achterhoofdsknobbel 8. Jukbeenboog 9. Hals 10. Schoft 11. Schouderblad 12. Bekkenhelling 13. Dip 14. Dijbeen 15. Knie 16. Sprong 17. Middenvoet 18. Hakhoeking 19. Buiklijn.

ALGEMENE VERSCHIJNING: De Saarlooswolfhond is een krachtig gebouwde hond wiens uiterlijk (lichaam, beweging en vacht) doet denken aan een wolf. Zijn lichaamsbouw is uitgebalanceerd en hij heeft vrij lange ledematen zonder hoogbenig te zijn. De verschillen tussen de seksen moeten duidelijk zijn.

een krachtig gebouwde hond

BELANGRIJKE VERHOUDINGEN: De Saarloopwolfhund is langer dan zijn schofthoogte. De voorsnuit en de schedel hebben een lengteverhouding van 1:1.

langer dan de schofthoogte

GEDRAG / TEMPERAMENT: een levendige hond, barstensvol energie, met een trots, onafhankelijk karakter. Hij gehoorzaamt uit vrije wil. Voor zijn baas is hij toegewijd en in hoge mate betrouwbaar. Tegenover vreemden kan hij gereserveerd zijn en zoekt hij meestal geen contact. De gereserveerde en wolfachtige manier om onbekende situaties te vermijden, is typerend voor de Saarloopwolfhund.

een levendige hond, barstensvol energie

in hoge mate betrouwbaar

HOOFD: Het hoofd moet een wolfachtige indruk maken en in grootte harmoniëren met het lichaam. Gezien van boven en van opzij is het hoofd wigvormig. De lijn van de snuit naar de goed ontwikkelde jukboog is heel karakteristiek. Samen met de juiste vorm en positie van het oog, geeft deze lijn het gewenste wolfachtige uiterlijk.

het hoofd moet een wolfachtige indruk maken

DE SCHEDEL:

Schedel: De schedel is plat en breed. Er moet worden gewaarschuwd voor overdrijving van de breedte, omdat dit de typische wigvorm beïnvloedt. De achterhoofdsknobbel en de oogkas moeten niet opvallend zijn. De wenkbrauwen dienen in een vloeiende lijn over te gaan in de schedel.

Stop: De overgang van de sterke snuit naar de schedel heeft een lichte stop.

een lichte stop en goed aansluitende lippen

AANGEZICHT:

Neus: De neusspiegel is goed gepigmenteerd. De neusbrug is recht.

Snuit: van de zijkant gezien niet te diep en licht wigvormig; van boven gezien enigszins taps toelopend en harmonieus onder de ogen gevuld. Een te grove snuit ontsiert de typische wolfachtige vorm.

typische wolfachtige vorm van de snuit

Lippen: goed gesloten. Nauw aansluitend.

Kaken/Tanden: De boven- en onderkaak zijn sterk ontwikkeld. De bovenkaak moet niet grof lijken ten opzichte van de schedel. De onderkaak mag niet opvallen. Een sterk en compleet schaargebit. Acceptabel is ook een zeer krap scharend gebit.

Ogen: gele kleur, amandelvormig. Iets schuin geplaatst, niet uitpuilend of rond, met goed aansluitende oogleden.

gele, amandelvormige ogen

De uitdrukking is alert, gereserveerd maar niet angstig. Het oog is een zeer typisch kenmerk van het ras en benadrukt het gewenste wolfachtige uiterlijk. De gewenste expressie kan alleen met een licht gekleurd oog worden verkregen. Grote waarde moet worden gehecht aan de kleur, de vorm en de correctie plaatsing in de schedel. Bij een oudere hond mag de gele oogkleur wat

donkerder worden, maar de oorspronkelijke aanleg voor geel dient herkenbaar te blijven. Een bruine oogkleur is ongewenst.

het gewenste wolfachtige uiterlijk

De oogkas gaat in een vloeiende lijn over in de schedel; een oogkas die te uitgesproken is, samen met een geprononceerde wenkbrauwboog en een duidelijke stop, is ongewenst.

Oren: middelgroot, stevig rechtopstaand, driehoekig en met een afgeronde punt.

driehoekige oren met een afgeronde punt

De oren zijn behaard van binnen. De aanzet van het oor ligt op ooghoogte. De oren zijn zeer beweeglijk en drukken de emoties en gevoelens van de hond uit.

de ooraanzet ligt op ooghoogtes

HALS: droog en goed gespierd, gaat in een zeer vloeiende lijn over in de rug. Net zo vloeiend is de lijn van de keel naar de borst.

een zeer vloeiende lijn

De hals kan, vooral in de wintervacht, gesierd worden met een fraaie kraag.

een prachtige kraag

De huid van de keel is minimaal en niet opvallend. Het is kenmerkend voor de Saarlooswolfhond dat bij een ontspannen draf, hoofd en nek een bijna horizontale lijn vormen.

LICHAAM:

Rug: recht en sterk.

Lendenen: stevig, goed gespierd, niet kort of smal.

Kruis: breed en vrij lang.

Borst: De vloeiende borstbelijning reikt maximaal tot aan de ellebogen. De borst en de afstand tussen de benen lijken, van voren gezien, matig breed. Een te massieve borst moet worden vermeden, omdat deze de belijning verstoort die de

gestadige draver kenmerkt. De ribben zijn goed gewelfd zonder enige overdrijving. De omtrek is vrij rank en erg wolfachtig.

Onderlijn en buik: strak en enigszins opgetrokken.

STAART: breed en welig behaard en reikt minimaal tot aan de sprong. De staart lijkt wat lager aangezet, veelal geaccentueerd door een lichte dip bij de aanzet. De staart wordt licht sabelvormig gedragen of bijna recht en kan bij opwinding of in draf iets hoger worden gedragen.

brede staart, welig behaard

de staart wordt bijna recht

of licht sabelvormig gedragen

LEDEMATEN

VOORHAND:

Algemene verschijning: De benen zijn recht en goed gespierd. Het bot is in doorsnede ovaal en niet te grof. De benen tonen een zekere rankheid in verhouding tot het lichaam.

ovaal bot, niet te grof

Schouder : normale lengte.

normale hoeking tussen shouderblad en opperarm

Opperarm: dezelfde lengte als het schouderblad; de hoek tussen het schouderblad en de bovenarm is normaal, niet overdreven.

Elleboog: nauw aansluitend op de borstkas zonder strak tegen de borst aan te liggen. Door de kromming van de ribben en de juiste positie van de schouder en de opperarm, is de afstand tussen de ellebogen van voren gezien matig breed.

Onderarm: recht en evenwijdig, sterk bot van voldoende dichtheid en lengte.

Pols: sterke polsgewrichten.

Middenvoet: licht hellend.

Voorvoeten: hazenvoeten, goed gespierd en gebogen met stevig ontwikkelde voetzolen. In stand is een licht buitenwaartse plaatsing toegestaan.

hazenvoet

ACHTERHAND:

Algemene verschijning: Door de lage staartaanzet, die vaak wordt geaccentueerd door een lichte dip, lijkt het bekken vaak meer hellend te zijn.

De hoekingen van de achterhand zijn in evenwicht met de hoekingen van de voorhand. Het lichte gangwerk, typerend voor het ras, is zeer afhankelijk van de juiste hoeking van de knie en de sprong. De geringste afwijking verhindert deze typische gang. Lichte koehakkigheid in stand is toegestaan.

door de lage staartaanzet lijkt het bekken vaak hellend

Bovenbeen: normale lengte en breedte, goed gespierd.

normale lengte, goed gespierd

Knie: geen overdreven hoeking.

Onderbeen: van ongeveer gelijke lengte als het dijbeen en goed gespierd.

Spronggewricht: De hoeking mag niet overdreven zijn. De botten en spieren zorgen voor een optimale strekking van de spronggewrichten.

Achterbeen: middelmatig lang en in stand licht gebogen.

Achtersvoeten: goed ontwikkeld en goed gebogen.

BEWEGING/GANGWERK: De Saarlooswolfhond is een typische onvermoeibare draver, die gemakkelijk grote afstanden in zijn eigen tempo kan afleggen. Hij raakt amper moe van zijn natuurlijke bewegingen die doen denken aan de wolf.

onvermoeibare draver

De Saarlooswolfhond verschilt sterk van andere rassen door zijn zeer specifieke, lichtvoetige gang. De juiste voorwaartse beweging is zeer afhankelijk van verschillende details in de constructie van het lichaam; vooral de juiste hoekingen van de verschillende ledematen hebben grote invloed. De sterke polsgewrichten en de licht hellende middenvoeten zijn verantwoordelijk voor een goede flexibele, moeiteloze en verende gang. In een vrije, ongehinderde draf draagt de Saarlooswolfhond het hoofd en de nek bijna horizontaal: hierbij zijn de positie van de ogen en de wigvorm van het hoofd bijzonder karakteristiek. Bij een onvermoeibare draf, die rastypisch is voor het ras, grijpen de ledematen niet sterk uit, omdat dit, evenals te veel stuwning, de lichtvoetige gang zou bederven, wat een model is voor een energiebesparende beweging.

VACHT

Beharing: De zomervacht verschilt sterk van de wintervacht.

zomervacht

De zomervacht verschilt sterk van de wintervacht. In de winter overheerst meestal de wollen ondervacht, die samen met de stokharige bovenvacht een rijke pels over het gehele lichaam vormt en rond de hals een duidelijke kraag vormt. In de zomer overheerst de stokharige bovenvacht het hele lichaam. Temperatuurswisselingen in zomer en winter kunnen van grote invloed zijn op de ondervacht, maar deze moet in aanleg altijd aanwezig zijn. Het is noodzakelijk dat de buik, de binnenkant van de dijen en het scrotum met haar bedekt zijn.

wintervacht

Vachtleuren: De vachtkleuren zijn van licht tot donker geschakeerde zwartgetinte wildkleuren (zwijn, haas), ook wel wolfsgrauw genoemd, en van licht tot donkerbruin geschakeerde wildkleuren. Typische wolfkenmerken zijn van licht crème-wit naar wit. Deze bleke markeringen, typisch voor de wolf, strekken zich uit tot de onderkant van het lichaam, de binnenkant van de ledematen, achterkant van de benen, de broek en onder de staart. Het pigment van de neus, de oogranden, de lippen en de nagels moet zwart zijn bij wolfgrauwe en witte Saarlooswolfhonden. Bij bosbruine en crème-witte honden moet dit leverkleurig zijn. Beide kleurvariëteiten tonen een donkerder nuance van de vachtkleur aan de buitenkant van de ledematen. Zij moeten tevens een expressief masker hebben.

wit en crème-wit

wolfsgrauw

bosbruin

GROOTTE EN GEWICHT:

Schofthoogte: Reuen 65–75 cm.
 Teven 60–70 cm.

Lichte afwijkingen naar boven zijn toegestaan.

FOUTEN: Elke afwijking van de voorgaande punten moet als een fout worden aangemerkt. De ernst van de fout moet in verhouding staan tot de mate waarin dit effect heeft op de gezondheid en het welzijn van de hond.

- Te ronde, uitpuilende ogen.
- Te geprononceerde oogkassen, waardoor de wenkbrauwbogen niet vloeiend in de schedel overgaan.
- Te hoog aangezette oren en/of te puntige oren.
- Te wijd naar buiten staande oren.
- Te diep, te kort lichaam.
- Gekrulde staart, staart over de rug gedragen.
- Te grof beendergestel.
- Onvoldoende intense vachtkleuren.
- Een donker zadeldek door slechte verdeling van de donkere haren.

DISKWALIFICERENDE FOUTEN:

- Agressieve of te terughoudende honden.

- Elke hond die duidelijk lichamelijke of gedragsafwijkingen vertoont, zal worden gediskwalificeerd.
- Gebrek aan rastype.
- Vachtkleuren anders dan toegestaan.

N.B.:

- Reuen moeten twee duidelijk normale testikels hebben die volledig in het scrotum zijn ingedaald.
- Voor het fokken moeten uitsluitend functioneel en klinisch gezonde, rastypische honden worden gebruikt.